

saa, vi sætter en Afleveringspris af 45 Kr., for at sige noget, og saa skal den afleverede Hvede sælges til 60 Kr.

Jeg tror desuden ikke, at Franskbrødet kan betragtes som en ren og skær Luksus, det kan det i hvert Fald kun, forsaavidt der bliver ligefrem fraadset med det. Her i Byen er der mange Folk, der ernærer sig ved stillesiddende Arbejde, og som ikke kan taale at spise Rugbrød, i hvert Fald ikke lutter Rugbrød; de maa have et betydeligt Tilskud af Franskbrød. For mangen en Arbejdsmand, der ikke faar varm Mad før om Aftenen og maa leve ved tør Kost hele Dagen, kan man ikke sige, at et Par Stykker Franskbrød er Luksus; Paaløget er dyrt, og saa er en Mellemmad, der kun bestaar af Rugbrød, ikke saa morsom. Derfor synes jeg ikke, man i vorre Dage kan kalde Franskbrød for en Luksusartikel. Det forekommer mig ogsaa at være et lille Bagslag, at vi skal indskrænkes til at faa 8 Franskbrødsmærker, medens vi før har været oppe paa 12—13; jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men blot paa-pege, at der ogsaa her er en uheldig Omstændighed. Det er ikke alene Brød, man faar paa sine Mærker, ogsaa Mel, men medens man i Overklassen kan smelte Smør, lave Tomatsauce, Mayonnaise, naar det kommer højt, bliver Melet i mange mindre Hjem brugt til Jævning og til at lave Pandekager af.

Hvis Franskbrød skal kunne kaldes Luksus, er det altsaa i hvert Fald kun indenfor ret begrænsede Omraader. Derfor beklager jeg, at man vil tage en saa urimelig stor Avance paa Hveden i Stedet for at lade det komme Befolkningen til gode, at vi har saa rigelig Hvede, som vi har i Aar. Den højtærede Minister vil indvinde 30 Mill. Kr. ved at udføre 1,5 Mill. Tdr. Brødkorn; det er ikke ganske rigtigt. Hvis det skal udføres, burde Differencen mellem Udførselsprisen og Modtagelsesprisen betales Leverandørerne ikke i Forhold til det leverede Kvantum, men i Forhold til det Beløb, de har leveret for.

Maa jeg her straks sige, at det mener jeg ikke, at man kan gaa ind paa af flere Grunde. Jeg anser det ikke for at være rigtigt, at man tager Brødkorn udover det til Befolkningens forsvarlige Ernæring nødvendige fra Landbruget til Maksimalpris. Naar Landbruget til Maksimalpris har afleveret det nødvendige Brødkorn, har Landbruget opfyldt sin Mission; bliver der noget tilovers, er det Landbrugets. Dermed vil jeg ikke sige, at man straks skulde fradrage saa og saa meget. Det kan man ikke. Man ved ikke, hvor meget

der sidder i Gulvene i Laderne, og man kan regne galt. Alt Brødkorn skal afleveres, og det, der, efter at Befolkningen har faaet det nødvendige, bliver tilbage og skal sælges til Udlandet til Overpris, skal sælges til Fordel for Landmændene, for det er deres.

Jeg gad ogsaa nok vide, hvorledes en anden Fremgangsmaade skulde kunne bringes i Samklang med Grundlovens Bud om Ekspropriation til fuld Erstatning. Man kan ikke sige, at 45 Kr. er den lovlige fulde Erstatning. I det Øjeblik, der var Udførselsforbud og Fodringsforbud paa Kornet, saa var det ikke mere værd end 45 Kr. Saa eksproprierer vi det til 45 Kr. Men efter at vi har faaet det, hæver vi Udførselsforbudet og udfører det for egen Regning og tjener Penge paa det! Den er vist ikke rigtig holdbar, og jeg forbavses over, at den højtærede Landbrugsminister, der har udtalt sig saa kraftigt, som han gjorde i Marts Maaned, kan acceptere en saadan Tanke. Vi har før set det smukke Eksempel, der blev givet af en Mand, som kom op paa det høje Stade og ridderligt og aabent erkendte, at fra det Stade, hvor han stod nu, saa han anderledes paa Forholdene. Nu er den højtærede Landbrugsminister kommet meget højt op, og fra dette høje Sted ser han det hele i et andet Lys. Jeg vil nu ikke haabe, han er kommet saa højt op, at Landbruget, som formodentlig før var hans Hjerdebarn, nu fortoner sig for hans Blik som en mindre Ting, i alt Fald som noget mindre betydningsfuldt, thi i saa Fald vil den Glæde, jeg følte ved, at han kom saa højt op, resultere i, at jeg ønsker ham hurtigst muligt ned igen.

Jeg synes, det er noget utiltalende, at Landbruget her bliver belemret med en sssdan Særskat. De 30 Mill. Kr. er desuden et højt usikkert Beløb, det kommer an paa, om vi kan undvære 1,5 Mill. Tdr. Brødkorn. Beløbet er kalkulatorisk — det har den højtærede Landbrugsminister ogsaa erkendt — jeg kunde tænke mig Muligheden af, at det vilde skuffe noget; men jeg kan naturligvis ikke sige det bestemt. Det sikre er den Indtægt, som Franskbrødet skal give, men som er mindre tiltalende.

Den højtærede Landbrugsminister vil opretholde Udførselsforbud for Vaarsæd. Det maa jeg være imod. Jeg mener, at med Hensyn til Vaarkornet skal vi ud i fri Handel; thi det har ikke noget med Befolkningens Ernæring at gøre. Hvis vi faar tilstrækkelige Mængder af Majs ind i Landet, saa at vor dyriske Produktion ikke bliver for-